

ΘΕΑΤΡΟ

— *«Ο «Βολπόνε», «Τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ» καὶ «Ἡ ἐπάνοδος» στὴν «Ἐλευθέρα Σκηνή».*

Ὅσο κι' ἂν θέλουμε νὰ ἐξετάζουμε καὶ νὰ κρίνουμε τὰ πράγματα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ μὲ ἀυστηρὴ λεπτολογία, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκφράσουμε πρῶτα-πρῶτα ζωηρὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρὰ γιὰ τὶς παραστάσεις τῶν ἔργων ὅπως γίνονται ἀπὸ τὴν «Ἐλευθέρα Σκηνή». Κ' ἡ «Πρωτοπορία» τὸ τόνισε καὶ ὁ κ. Κωστής Βελμύρας λεπτομερέστερα ἐξήγησε πῶς ἡ ἐργασία

τῆς «Ἐλευθέρας Σκηνῆς» εἶναι κάτι ἐξαιρετικὰ σημαντικὸ γιὰ τὴ θεατρικὴ μας ζωὴ. Θάπρεπε μάλιστα μὲ πιὸ πολὺ ἐνθουσιασμὸ νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ τὸ θεατρικὸ αὐτὸ θρίαμβο. Οἱ μεγάλες σειρὲς ἀπὸ παραστάσεις τοῦ «Βολπόνε» τοῦ Τζόνσον, τοῦ «Τέλος τοῦ Ταξιδιοῦ» τοῦ Σέριφ καὶ τῆς «Ἐπανόδου» τοῦ Φράνκ εἶτανε μιὰ θεατρικὴ κίνηση ποὺ χρόνια ἔχει νὰ ἰδῆ ὁ τόπος μας. Τὸ καλὸ σκηνοθέτημα, τὸ μελετημένο καὶ καλοβαλμένο παίξιμο κ' ἡ δημιουργία πραγματικοῦ θεατρικοῦ συνόλου συναγωνίζοντο καὶ δίνανε μιὰ ἐντύπωση ἐξαιρετικὰ καλλιτεχνικὴ, δυνατὰ θεατρικὴ.

Στὸ «Βολπόνε» ἡ φραϊὰ σκηνοθεσία καὶ ἡ καλοκουρδισμένη ὑπόκριση ἔδιναν στὴ διασκευὴ τοῦ ἔργου τοῦ Τζόνσον μιὰ ζωὴ κ' ἓνα χρῶμα, ποὺ δὲν τὰ βλέπουμε συχνὰ στὸ θεατρὸ μας. Ἀνάμεσα στοὺς ἠθοποιοὺς ἐξεχώριζεν ὁ κ. Ροζάν μὰ κι ὁ κ. Δογοθετίδης. Κ' οἱ ἄλλοι ὁμως ἐδημιούργησαν ὅλοι τοὺς ρόλους τους.

Στὸ «Τέλος τοῦ Ταξιδιοῦ» τοῦ Σέριφ ξανάζησε στὴ σκηνὴ ἀλάκερη ἡ ζωὴ τῶν ἀμπρί. Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ ζετυλιγεται σὲ τρεῖς μέρες στὸν πόλεμο, εἶναι γεμάτο ἀπὸ δραματικὲς συγκρούσεις, μὰ χωρὶς πατριωτικὰ φούμαρα καὶ γενικὰ εἶναι ἓνα γερὸ καὶ ἀνθρώπινο σύνθεμα. Ἡ «Ἐλευθέρα Σκηνή» τὸ παρουσίασε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία κ' οἱ διάφοροι τύποι κ' οἱ διαφορετικοὶ χαρακτήρες τῶν ἀνθρώπων ἐβγήκαν ἀναγλυφικοὶ ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ θιάσου. Ὅλοι ἔπαιζαν πολὺ καλά.

Ἡ «Ἐπάνοδος» (Κάρλ καὶ Ἄννα) τοῦ Γερμανοῦ Φράνκ εἶναι πάλι ἔργο μὲ πολεμικὴ ὑπόθεση. Δυὸ αἰχμάλωτοι μένουν μόνοι κ' ἓνας μιλεῖ διαρκῶς στὸν ἄλλο γιὰ τὴν γυναῖκα του, ὅσο ποὺ κεῖνος τὴν ἐρωτεύεται. Κι' ὅταν τυχαίνει νὰ γυρίσῃ πρῶτος στὴν πατρίδα, πάει καὶ βρίσκει τὴν πολυθρόλλητη αὐτὴ γυναῖκα καί, λέγοντάς της πῶς εἶταν ὁ ἀντρας της, τῆς ρίχνεται. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ δίνει ἀφορμὴ σὲ ζετύλιγμα ψυχολογίας περιέργης καὶ φέρνει στὴ μέση τὴν ἀπιστία, ποὺ μπέρδεψε τόσο τὸν περίφημο κριτικὸ ἀρλουμπιτζί κ. Φ. Πολίτη... Τὸ ἔργο παίχτηκε πολὺ καλά. Πιὸ πολὺ πρέπει νὰ ξεχωριστῇ τὸ παίξιμο τῆς Κας Μαρίκας Κοτοπούλη, καὶ τοῦ κ. Μ. Μυράτ.